

ban, Weöres Sándoré, A TEREMTÉS DICSERETE úgyszintén. Ez idő tájt megjelent további kötetek a harmadik nemzedékhez sorolt költőktől: Berczeli Anzelm Károly: JÚLIUS, 1938; Csorba Győző: MOZDULATLANSÁG, 1938; Dsida Jenő: ANGYALOK CITERÁJÁN, 1938; Forgács Antal: IDŐM TÖRVÉNYE SZERINT, 1938; Hajnal Anna: HIMNUSZOK ÉS ÉNEKEK, 1938; Kiss Tamás: RÉGI REGGELEK, 1938; Jankovich Ferenc: A VIHARHOZ, 1939; Jékely Zoltán: ÚJ ÉVEZRED FELÉ, 1939; Kálnoky László: AZ ÁRNYAK KERTJE, 1939; Szabédi László: ALKOTÓ SZEGÉNYSÉG, 1939; Takáts Gyula: MÁJUS, 1939.

„Georges mondta” – Déry Tibor öccse, György.

(A *Páris* helynév ortográfiáját, ellentétben az akadémiai helyesírási szabályzat előírásával, megtartottuk abban a formában, ahogy korábban általánosan használták, annál is inkább, mivel Illyés Gyula haláláig következetesen ezt az alakot használta, amit meg is indokolt, egyebek között azzal, hogy Ady, Petőfi, Batsányi verseiben így fordul elő, s „*az én szerény tollam – a nagyok nyomán – szintén Páriszt vet lankadatlanul papírra. Am nyomtatásban rendületlenül Páriszt olvasok a saját szövégemben is*”. Lásd: MÁS GOND HÍJÁN. In: Illyés Gyula: NAPLÓJEGYZETEK, 1961–1972. Szépirodalmi Könyvkiadó, 1989.)

Schein Gábor

(SEMMIÉRT SEM KÁRPÓTLÁSUL)

Hatvan évvel ezelőtt mit mondhattam volna annak a kislánynak, aki túlméretezett biciklijén, ahogy a kép mutatja, éppen a malom felé tart, végigzötyögött a döngölt úton, a nemrég lerakott macskaköveken, közben talán megállt az órásműhely előtt, lement az egyik nagybácsihoz, hogy pénzt kérjen, vajon mit értett volna meg, ha miután csilingelve becsukódik az ajtó, és ő odalép a biciklihez, megszólítottam volna, hogy elmondjam neki, egy év múlva hogyan viszik el az apját, és miért nem lesz szabad a nevét évtizedekig kiejteni, miként fogynak el körülötte a nagybácsik, a nagynénik, és ő, aki életben marad, miért választja majd mindig a megdönthetetlenül biztosat, férjben, munkában, hogy hatvan év múltán igazi könnyekkel sírva tudjon olyasmin töprengeni, hogy „mi lett volna, ha”, és folyton bocsánatot akarjon kérni tőlem, aki későn, semmiért sem kárpótlásul megszülettem, és a fényképen annyit nézegettem azt a kislányt, aki előbb nővérem lett, aztán hosszú copfba kötött barna hajával, sosem változó húgom.